

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 23. O mulier, si scires donum Dei. Duo promittit illi Redemptor, pergrata mulieribus, pariter donum declarat à Deo illi oblatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

nec per hoc dignus fuisset tot Dei beneficijs donisq; recipiendis, si curiosè nimis de peregrinis aduentantibus inquisisset, vnde venissent, quomam essent, quò tenderent, num laborando forent idonei, vel ex mendicatio viuere debuissent?

XVIII.
Polchra
alloquio
ad vocem
Iudæus

Attamen o mulier, quæ cum adeo sis ab huius Domini remota cognitione tam profè nihilominus tuis verbis ad illam accedis, vt omisâ tantummodo vnâ syllabâ, verteretur tua interrogatio in tantam eius tæque personæ confessionem, vt facere non posses alioquem: si quando dixisti: *Quomodo tu Iudæus cum sis*: illas duas omittes litteras tu, & dices: *Quomodo tu Deus cum sis bibere à me possis, quia sum mulier Samaritana: non enim contumetur.* Quis credat hoc, Domine quod cum Deus tu sis, fons vitæ, per hæc arentiâ Samaritæ perambules adeo siti exhaustus, vt teipsum eo vsque deicias, vt potum postules à muliere lasciuia, qua stuarua, lupa Samaritana? Quid foeti gloriæ cum siti? quid cæci primogenito cum muliere terre abiectissimâ? *Que conuentio Lucis ad tenebras, Christi ad Belial? Non enim contumetur.* Eterne potest vt Princeps eternitatis, tanto mulierem aquariam, vile scortum amore complectatur, vt illo quasi superatus ab hac sitis ardentissimæ subsidium humilis exoptulet? *Quomodo tu Deus cum sis* &c. Hoc idem te dicit, quotiescumque illum videris in persona pauperis expositam à te mendicantem: & dum pulsus illos percipis, quibus cor tuum excitat, vt illi potum propines lacrimarum, orationis, pœnitentiæ, mortificationis acceptissimum. Quæ te premit o Domine, corû indigentia, quæ ego aut possim, aut habeam? *Quomodo tu Deus cum sis bibere à me possis, quia sum mulier Samaritana.* Licet & hic totius excurre, & communem prosequi discursum, quem hic plures annotant.

XIX.
Sama-
ritana

serupu-
lus in

XX.
Similis
& Iudæ
patriar-
chæ

mulierem aduerte scrupulosam, quæ ex conscientia reprimitur dare vel semel aquam, imo vel verbum cum Christo colloqui, quod ab illa suppliciter exposcit: & scrupulo nullo turbatur, quod præteritis impudicitijs lasciuior domus in procum detineat impudentem. Perelegans fuit illi Patriarchæ Iudæ scrupulus: cum ad greges tenderet, offendit in via Thamar nurum suam, sibi tamen incognitam, quam inhonestè am- bicit, promittens illi hædum de grege, & quàm primùm ad gregem accessit, hædum sumpsit, tradit opilioni, atque, vade, curte velociter, illum mulieri dederat in biuio sedenti prostituta

non enim conuenit, vt me de mendacio redarguat: *No mendacij nos arguere possit.* Magna scrupulus, ne verbo suo mendax deiciat, at nollus, quod incestum intemperans commiserit. Proh illi proditores, quos die Mercurij habebimus, quorum auxiliatur conscientia, si Christum videant in terra expuentem, & de saluâ lutum componentem, & nequaquam, si Christum blaphemo ore demordeant, odio mortali ac diabolico prosequantur. Grauis scrupulus, ne die festo prætorium ascendant Pilati, vt se mundos Patriarchati referuarent, at nullus, quod falsos in Christum testes producerent, eiusque mortem machinaretur innocentissimâ. Rabidâ suâ ac peruersâ moti inuidiâ: at multos habent illi, habet & hæc in mundo sectatores. Hic anxietur scrupulo, quod saluam ante communionem deglutierit, & nullo turbatur, quod iniquis suis contractibus pauperum deglutierit facultates. Illa contremiscit, quod in templo expuerit, nec terretur tot murmurationibus quibus semper colloquijs occupatur. Illum conscientia redarguit, quod stramen in terra pedibus protruxerit, quod formam crucis præferre videbatur, nec vultum sentis remorsum, quod impudicus suis cogitationibus, virâque libidinosa sanguinem conculeet Christi pretiosissimum.

§ 23. O mulier, si scires donum Dei, Daa promittit illi Redemptor pergrata mulieribus, pariter donum declarat à Deo illi oblatum.

Q Vid ages cœlestis amasietnum quid à proposito languens desistes? Minime: non enim suis Sol radijs omittit impugnatu gelu de se quantum libet frigus emittens, donec illud in aquam dissoluat. Nec Oseas mulierem fornicationum, licet morosa illum repellat, deserit, sed à Deo præceptum, audie, vt iterum & iterum redeat, nouisque semper blanditijs alliciat, & sol pro intensiore frigore caloris sui radios euibrat serueniores. Sic igitur agit: audita namque hac responsione, graui ac modesto illi aspectu, verum blando intuetur, & vocem atcolens, altum imo de peccatore trahens suspitum, illi sic ait: *O Mulier si scires donum Dei, & beneficium quod tibi præstat Deus, quis est (& illi nosces qui dicit tibi. Da mihi bibere, tu forsitan sips) potiffes ab eo, & (17) dedisset tibi aquam viuâ. O Mulier. Incipit cœlestis hic animarum*

Sponsus, huius eor mulieris promissis alicere, donisque sibi attrahere terrā sublimioribus, tam inasperat pro Dei consuetudine, eam aggredi petendo, ut daret: est autem hac adeo terrena, ut hoc ignoret idioma. quinimo eo ipso, quod Christum auditā ipsa petentem exhorrescit, & elato supercilio in ipsum acris excandescit. Modum loquendi Christi immutat, & terrę proprium assumit, scilicet promittendi, ut eam sibi subigat voluntari, duoque offert mulieri, maximē stimabilis formis scientiā & diuitias.

Notauit mulierum conditionem Apostolus, quod duos habeat supra modum affectus curiositatem & cupiditatem: *Curiose & qua ducuntur varijs desiderijs*. Primo sunt *Curioses* omnia uolunt videre, scire omnia, inquirere omnia curiosos illic, ut dicebamus, sunt hæc, quæ præstigijs student, & à diabolo, ut hoc & illud non uerit miserè decipiuntur. Huius ueracissimi uero dedit filia Iacob Diuina testimonium, in hoc eodem loco: nam curiositas uidentis huius ciuitatis Sichar mulieres, earum elegantiam, uenustatem, ornatum, ceruicam, consuetudinem, agendi modum, totam hanc ciuitatem in ultimam traxit perditionem, nec non in apertum discrimen domum uitamque patris sui Iacob, fratrum suorum duodecim numero Patriarcharum. Secundo: *Ducuntur varijs desiderijs*: Tantum capiunt, quantum uident, nec ullus appetituum earum terminus in optandis, ornatibus, gemmis, sericis, polymitis, &c. ut altero die retulimus.

Optimè diabolus hanc mulierum nonerat conditionem, qui quo primæuam perderet promissis in greditur, spondens quod duobus illis satisfaceret affectibus: multa sciendi, promissis enim ut curiositati satis faceret, & donorum ac diuitiarum, alterum ut cupiditati. Primò: præclaram offert sapientiam, nec diuinā inferiorem, si de uerito fructu manducaret, si comederis (inquit) *Aperiantur oculi uestri: eritis sicut dii, scientes bonum & malum*. O quam sapientes eritis, tantò plura scietis quàm modo, quantò ille, qui apertus habet oculos plura uidet illo, qui ipsos habet obsecratos: *Aperiantur oculi uestri* Sciētis quid quid in cordibus reuoluitur singulorum, quid quid in mundo sit, bonum, & malum. En quale promissum mulieri: *Eritis sicut dii, scientes bonum & malum*. Secundo: eximia promittit illi dona, non ipsius Deo donis inferiora: *Eritis sicut dii*, diuitias obtinebitis omnes quæcumq; cælo soloque contineantur. Hac promissione

III. Eodem modo Christus Samaritanam conuertit

(a) Ca-hori.

7

68

IV. Quid sit illud donum Dei.

818

I. Dico mu- lieri pro- pta, cu- pular, & cupi- ditate.

II. Dico mu- lieri se- ducit cu- pularitate, & cupi- ditate.

III. Dico mu- lieri se- ducit cu- pularitate, & cupi- ditate.

Tr. 5. in
1. Cano.
Ioan.

Luc. c. 4.
25.

V.
Cor Elias
mittatur
ad viduam
Sydonia.

3. Reg. ii.
17. 9.

D. AV.
GVST.

Ser. 26. de
ver. bis.

Dominus

Io. 10.

101. 1000.

nam, magnum hoc suæ sit misericordie donum, quo te cupit facere ditioem. Ad perpendiculum hic cadit Christi Domini ratio, quam alte die expendimus, & notat d. Augustinus qui ut probaret quod Nazareus dixit patriotis, quod propheta, vel Deus per ipsos, plura præstarent beneficia peregrinis, quam naturalibus, historiam expendit Elias, quem Deus, ut munus viduæ conferret planè diuinum, ad hoc alienigenam elegit Sydoniam, de terra gentiliom, nullenis viduis in Israel derelictis: *Multa vidua erant in Israel in diebus Elie, &c. & ad nullam illarum missus est Elias nisi in Sarepta Sydonia ad mulierem viduam.* Conferre vult beneficium non mediocre viduæ Sareptanæ, relictis viduis Israeliticis, Eliam illi destinando. Quid per illum mulieri misit? Numquid saccos aliquos aureis, ducatisque repletos dono dedit? Numquid magni valoris adamantum? Numquid funiculum margaritarum? Numquid grana tritici onera, fami subsidium? Historia placè est diuina.

Tota fame regio deficiebat, interibant homines, peribantque animalia. Vocat Dominus Eliam, aitque illi: Ne sis sollicitus, tibi nihil deerit. In deserto vatem deriaci eremitam illum ibidem pascit corui ministerio, qui quotidie mane & vesperi, panes carnesque deserebat alimentum. Mirare mysterium: aue utitur Deus voraciori, hominibus cibum auferre consuetâ, ut seruum suum in deserto sustentet. Elapsis diebus decem, præcipit illi: Hinc discede, etenim tibi viduam præuidi, quæ te toto famis tempore excipiat opparè. Vbinam habitat Dominus in Sarepta Sydonix. Surge & vade in Sarepta Sydoniorum & manebis ibi, præcepit enim mulieri vidua, ut pascat te, Quis hoc rei Domine percontatur d. August. Numquid pascendo defecerat, quando ad viduam mittebat? Nequaquam, sed religioam viduam per obsequium exhibitum seruo suo benedicere disponebat. Proficiscitur Elias, & appropinquans civitati: viduam conspicit egredientem, & lignorum segmina struendo igni colligentem, aduocat illam aitque: Domina, potum (amabo) tribue sitienti, fecero gratanter, responder illa, & euro velocior currit aque calicem haustura. Siste gradum Domina, & frustum panis pariter adterto famescenti, Oserue Dei, mihi, credo nihil habeo in domo mea Nisi quantum pugillus capere potest farinæ in hyaria & paululam olei in lecytho: mihi igitur ait Propheta, ex eo fac subueniri-

cium panem, illumque mihi porrige. Domine caelorum: numquid ais, quod eximium mulieri vis conferre beneficium, donum quæ singulare, & in eum suam prophetam mittas Eliam? Nihil video, quod secum Elias deferat, imo hoc ipsum, quod habet pauperula in domo sua, postulat, sibi filioque subsidium. In eo igitur (inquit Christus) eximium erat hoc beneficium, donumque singulare, quod illi Deus mittebat: hoc etenim ipsum petere, erat eximium conferre beneficium: in eo namque totius domus Petre suæ bonum consistebat & abin: iactia: quia hinc Elias processit, quod illi sua Deus bona taliter multiplicauit, ut quando cæteri, imo palatii regalis uicini aulici fame deficiebant: deum sibi lux et fons erat, perennis olei farinaque scaturiebat: Non Elias eius seruus audi d. Aug. hoc necessarium habebat aliquando, cui carnem & panem per cornum mittebat, & tamen ut vidua religiosa benediceretur, mittitur seruus Dei, pascitur à vidua, quem deus secreto pascerebat &c.

Egreditur Rex venatum habito indutus vulgari, & hinc inde dispersis seruis ac venatoriibus, solus fortuito remanet, fatigatur, sitiqui eruiatur, videt diuersas casulas operatorum, quasdam hic, alias illic regem eorum vnam accedere, atque refrigerium expostulare, magnum est illi conferre beneficium, etenim eo ipso casu, quod vult illam assumere vult & illam prauilegijs, donisque nō vulgaribus honorare. Quam hoc tu grande duceres beneficium, si Rex hanc ingrediens civitatem, ex itinere fatigatus, totus ex imbre decidente madidus, vestimenta mutare compulsus, circumcirca multis abstantibus nobilibus ac cœnibus, oculos suos in te solum dirigeret, diceretque, In domum tuam placeat diuertere, & tua requiro mutatoria, tuo vesci pane, tuo vino recreari, Quis cui conferret beneficium? Non è donum crederes esse singulare? Procul dubio tibi persuaderes, omnem bonam sortem, integrumque honorem domum tuam ingredi, quoniam hoc ipsum in trophæum erigeres tibi, domique iux præclarissimum. Si hoc pro magno duceres, illa à terreno Rege fieri vermiculo cui simili, qui quantumlibet in tut potest gratiam facere, terram non transcendit, & totum est pulvere vilis, qui à vento dispergitur: quantum hoc erit beneficium, quod caelorum Rex personatus, carne indutus infirma, vestitu pauper, fatigatus, sitiens accedere dignetur ad inopem mulierem, & abiectam, refrigerium calori suo postulans, sitique suauissimum locum,

men, omisit tot Cherubimorum, ac Seraphi-
notum choris, tot eminentissimis spiritibus in
caeli gloria commorantibus tot amicis suis,
magnoque nominis populo in terra etiamnum
superfuit. Quam hoc bene Zaccheus intel-
lexit: quando Dominus urbeni Iericho ingre-
dens, inter innumeris qui ad spectaculum
concurrerant in illum oculos suos coniecit,
aitque: *Zaccheus festinans descende: quia hodie
in domo tua oportet me manere.* Cum publica-
nos ellet, imo Princeps publicanorum, à Deo
illuminatus, beneficium agnouit supremum,
quo Dominus illum tot innumeris aliis præse-
rebat, & totus gaudio delibatus citius præcorrit,
domum aduentus Salutatoris præparaturus. &
tam ingreſſente Domino, bonum omne sibi
que, quia nulli felicitur subintravit: *Hodie huic
domus salua à Deo facta est.*

Ne credideris (inquit D. Aug.) quotiescum-
que tibi mittit Deus pauperem, efflagitantem de verbis
suis necessitatibus auxilium, tibi mendicum Domini
mittat, quasi quid ipsi deficiat, quò illi per se
vel per alios succurrat, sed ut tibi benedicat, si
cut nec Eliam ad viduam misit Sareptanam, ut
illum deinceps aleret quasi Deo media nutrien-
do vati deesset: quem etenim decem aluerat
diebus corui ministerio, poterat & quanto tem-
pore placuisset: & qui populo prouidit, cuius
numerus sexcenta millia virorum absque mu-
lieribus, senioribus ac pueris exercebat pane
coelesti, & terrena carne in deserto, ubi nihil ad
victum humanum aderat, poterat & suum alere
prophetam, qua ratione: quoue medio pla-
cuisselet, Benefacere proposuerat viduæ, & omi-
sis earum milibus, relictis diuitibus nobilibus,
illam elegit quam hoc favore dignaretur: *Re-
ligiosam viduam benedicere disponebat per os sa-
quum Ieruo exhibitum.*

En tibi hic Donum Dei, quod magnus ille
Dominus offert mulieri: *O mulier, si scires do-
num Dei.* Et ipse est, qui hoc tibi offert quan-
do te conuenit in ipso paupere, flagitando: *Da
mibi bibere.* Si hoc intelligebant magna fidei
viri, sicut de Abraham diximus: sic & illi pri-
mari fideles Ecclesie Corinthiani, de quibus
aliàs explicatiùs diximus, dum eorum inter se
lites expendimus, cum singuli contendere
accidentem pauperem, quis eorum in domum
suam reciperet, exciperet, laurique re-
crearet. Eodem modo illam norat Aposto-
lus, eorum exaggerans vitam fidelium fi-
dem, à quibus cum Apostolus elemosynam
peteret, in subsidium pauperum, qui erant
Hierosolymis, omnes inter se certabant, quis
eorum futurus esset, qui magis & magis ad
hoc tribueret, & quisque se tantò iudicabat,
esse beatorem, quantò magis reciperetur, id
quod ipse largiebatur, quam quod alter sibi
proximus.

Sic & vos iudicare deberetis, inquit D. Chry-
sost. cuius vobis verba præscribo: *Propterea
vera elemosyna est, sic dare ut gaudeas se dare, a d pom.
puteique accipere magis quam dare. Quod si Tom. 6
secus affertur es, neque se dederis, ut te putes
magis recipere quam dare, non dedisti sicut dare
te oportebat Hic. si, na hæc vna hæc, quam li
vo haberetis, inter vos alter caremini, quis ex
vobis reciperet peregrinũ, vestiret nudum, puellæ
succurreret capiti meo, redimeret. O Christia-
ne, si quoties accedat mendicanti, scires donũ ei.*

serm. 26
de verbis
Domini
XII.
Ve tibi
benefa-
cia, mit-
tit Deus
pauperes.

Tract. 46
num. 518.
& seqq.
XIII.
Qua fide
danda sit
elemo-
syna.

D. CHR.
Hom. 7.
a d pom.
Tom. 6
ist. tract.
2. n. 531.

IX.
Hoc pro-
pheta
Luce 19.
cap. 9.

69

X.
Hic in-
notat in-
uitat A-
braham
peregrin-
um.

Gen. cap. 18.

XI.
Simili-
tudo.

Et quis dicit tibi: da mihi bibere, tu petiſſiſ ab eo, & dediſſiſ tibi. Perpende illud: *Si ſciat.* Si mente beneficium illud reuolueres, quo te Deus afficit: & quis eſt, qui petit à te, quis ille pauper ingemiſcens tui adſpectibus oblatuſ, niſi Deus ipſe, qui venit in illo perſonatuſ?

Hom. II. Congruè vobis proferimus illam D. Chryſoſtomi meditationem, ſæpiùſ repititam, & ad Hebr. eleganter à D. Pet. Chryſol. perpenſam ad illa Ser. 14. verba pſalterij Dauidici: *Beatus, qui intelligit XIV. Super egenum & pauperem.* Quid innuit? Beatus ille, qui videns accedentem pauperem, & intellige. eius vocem audiens lachrimabilem, elémone ſynam petentis, intelligit, & vera fide cognofcit alterum, qui ibidem adſtat, *Super egenum & pauperem,* ſcilicet Chriſtum, O te multis calculis fortunatum: ſi vocem audiendo pauperis, rogantis: *Da mihi bibere &c.* Scires quis eſt, qui dicit tibi, *da mihi &c.* Hæc erat virorum in hoc fides viva perfectorum, & quantum opera quæ faciebant, eorum fidei præferebant excellentiam, tantum eorum defectuſ fidem in vobis arguit mortuam aut dormitantem.

ſ: 24. Donum Dei. Præclarum reputat ſponſa donum, quod illi Deus aliquem mittat, cui det: prudentius indicans quam Ozã.

70 **E**X his præconium intelligo, quòd diuinus paranympus cæleſtis vbera ſponſa celebravit. In exordio libri ſui amoris caſtiſſimi ac puriſſimi ſponſam mirificis deſcribit ſymbolis, metaphoris ac hieroglyphicis. Et in hoc proficiens, id quod modò vna laudauit phraſi, paulò poſt laudat aliã, eſt autem hoc myſterium, quòd animam incipiat depingere ab ipſiſ ſuæ perfectionis initiis, cuius proſequitur augmentum, donec altiſſimam eius deſcribat perfectionem. In particulari dõpredicat vbera, ut quid in ſponſa ſponſo conſiderat: digniſſimum. Modò ſic illa extollit: *Quam pulchra ſunt mamma tua ſoror mea, ſponſa? Pulchriora ſunt vbera tua vino.* Quibus non vulgata continentur myſteria, verum tamen bis præfertim in fine quando deſcribit illam in altiſſima ſtatu perfectionis, quando dixit: *Statura tua aſſimilata eſt palma,* illa duobus comparat tenerrimis & præcarum hinnulis: *Duo vbera tua, ſicut duo hianulicæ præ gemelli, qui paſcuntur in liliis.*

I.
Vbera ſponſæ hinnulis comparantur. **Cant. 40. 10.**

Cant. 7. 7
Cant. 4. 5
7. 2.

Quale hoc, ò ſponſe diuiniſſime, vberum encomium? Videtur encomium ei contradicere, quòd intendis ſignificare. Vbera non ſugunt, ſed lactant: non illa paſcuntur, ſed paſcunt. Si illa capris parientibus comparares quæ tanto lacte abundant, ut gemellos alant hinnulos, opportuna videtur comparatio, ut effuſam declarares liberalitatem, quæ pia mater Eccleſia ſuis accurrit filiolis, ſua communicat bona, paſcit eſcarientem, veſtit nudum, ſuccurrit indigenti: verù quid ad rem, ut excellentem hanc efferas liberalitatem, perfectamque charitatem, vbera comparare capreolis, quæ neolaſtant, nec paſcunt, nec dant ſed ſugunt, ſed paſcuntur, ſed recipiunt.

Altiſſimum Sacramentum, ſummam etenim deſignat animæ perfectionem, quæ conſiſtit in Charitate perfecta: *Charitas, quod eſt vinculum perfectionis.* In hac enim opinioe ſuam teſtatur perfectionem, quando ad illum aſcendit ſtatim, ut ſit ipſa nutriens alios, fundensque lac, quòd illam lactent, recipiantque pauperes, & intelligit, quòd illa ipſa ſit quæ paſcitur, & quæ in hoc & per illud ſugit, & lac vbertim recipit cæleſtium donorum, gratiareque puriſſimum, liliis diuinisque floribus præſignatum. Videnſ ſororem amicam meam paſcentem pauperes, veſtientem nudos, captiuos redimentem, pupillis fauentem, ſuccurrentem hoſpitalibus. Noueris ut verum, quòd illa ipſa ſit quæ in hoc ipſo magis recipit, & eadem ipſa eſt, quæ veriùſ à diuino ſuo ſponſo, gratis donis, que paſcitur cæleſtibus, ipſam etenim in paupere contemplantur, ſuoſque deſigit oculos ſuaſ viuaciſſima. Hoc ipſa intelligit, & tu ſimiliter intelligeres, ſi tua eſſet tam viva fides, ac erat chariſſimæ ſponſæ, ipſam qui à te petit, cognofcendo: *Si ſciat donum Dei, & qui eſt qui dicit tibi, da mihi &c.* tu petiſſeſ. Ex gratia tibi indulget Deus, quando pauperem ad te deſinat, & ore ſuo à te mendicat: non etenim ſui cauſa mittit tibi pauperem (inquit D. Auguſt.) ſed nihil eius deſit quòd pauperem alar, ſed ut tibi de gratia beneficiat.

Ex præſatis colligo veſtrum loquendi modum imprudentiſſimũ, quando pauperi ſuccurriſtiſ, dicitiſ: Si non ego ſuccurriſſem, actum erat de illo, perierat. Qu. ſi Deus pauperem tibi miſeretur adiuuandum, eo quod alios non habeat, ad quos miſeat, & media deſiciant, quibus illi ſuccurrat, Anſam præbet inquirendi non paruum, ſupplicium mortis quòd Deus Ozam multauit: quod enim arca fœderis Dei plauſtro nouo im-

Deſin
ita ſpo
ſe chro
tate
quæſto
den
Gole
3. 24
Deſin
ita ſpo
ſe chro
tate
quæſto
den
Gole
3. 24
Ser. 14
de con
Dum
7. m. d.
7. 24
Ar
eſt
pe